

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Z. R.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 18, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2023, č. j. 2 A 18/2023 - 27,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 3. 2023, č. j. CPR-7614-19/ČJ-2023-931200-SV, uložila Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“) žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 236/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku s tím, že tato doba počíná běžet až po vycestování žalobce z území členských států Evropské unie. Současně, nebude-li postupováno podle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byla žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 30 dnů od okamžiku, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a poté, co odpadne důvod znemožňující jeho vycestování po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států Evropské unie. Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 6. 2023, č. j. MV-77095-3/OAM-2023, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 7. 8. 2023, č. j. 2 A 18/2023 - 27, zamítl.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatel kasační stížnost i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uplatnil blanketně. Nejvyšší správní soud jej proto usnesením ze dne 30. 8. 2023, č. j. 3 Azs 199/2023 - 16, vyzval, mimo jiné, aby ve lhůtě 1 týdne od doručení tohoto usnesení doplnil návrh na přiznání odkladného účinku tak, že uvede, v čem spatřuje důvody pro navrhovaný postup. Toto usnesení bylo doručeno do datové schránky právní zástupkyně stěžovatele dne 1. 9. 2023 (čl. 17 spisu zdejšího soudu), a lhůta stanovená zdejším soudem k doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak marně uplynula dne 8. 9. 2023. Stěžovatel žádné důvody k návrhu na přiznání odkladného účinku nedoplnil ani do dnešního dne.

[4] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[5] Podle citovaného ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.).

[6] K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl kasační stížnosti odkladný účinek přiznat, musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tak má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). V odůvodnění svého návrhu proto musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[7] V nyní projednávaném případě však stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku nijak neodůvodnil. Stěžovatel tedy nesplnil základní podmínky pro přiznání odkladného účinku, neboť se (ani přes výzvu soudu) nepokusil unést svou povinnost tvrzení. Povinnost tvrzení je procesní povinností, kterou soud nemůže žádným způsobem nahradit vlastním uvážením.

[8] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu